

Strhující Anda-Louise Bogza

Letos v únoru okouzila Řím, když zazpívala na premiéře v Teatro dell'Opera s velkým úspěchem titulní roli Dvořákovy Rusalky. Jako Aidu či Tosku ji v té době ovšem již dobře znali v mnoha evropských operních domech, ale i v Japonsku či Izraeli. Cena Thálie za mimořádný ženský jevištní výkon roku 2007 je pak dalším triumfem sólistky Státní opery Praha a naší velkou radostí. Protože Anda-Louise Bogza uvádí delší dobu v dotaznících – státní příslušnost česká.

Operu Tosca jsem ve Státní opeře Praha nesledoval rozhodně poprvé, a přesto jsem opět zcela propadl kouzlu oněch slavných árií v podání paní Bogzy a jejího jevištního partnera Igora Jana. Vše se odehrávalo ve výtvarně stále fascinujících kulisách Josefa Svobody, které přitom tento mág světové scénografie navrhl již v roce 1947. A stejně jako vyprodaný sál jsem ztichl dojetím, když se nešťastná, podvedená Tosca vrhá na konci příběhu z hradeb. „*Někdy bývám z toho pádu docela dost potlučená,*“ prozradila mi zcela prozaicky Anda-Louise, když krátce po poslední oponě přišla do operní vinárny s Igorem Janem na malou soukromou oslavu své ceny Thálie. Zatímco ve mně stále dozníval onen tragický příběh, ona již hýřila úsměvy, jižanským temperamentem a já byl skoro trochu zklamán. Hledal jsem v tváři zpěvačky stopy po právě skončeném dramatu a pro laika nepochopitelném a jistě vysilujícím výkonu. Domnívám se, že operní sólista má blízko k práci chirurga – i on musí být vždy perfektní, na omyl se rychle přijde. Hledal jsem také onu nedotknutelnou aureolu skutečné hvězdy. Vždyt Anda-Louise Bogza je se svým dramatic-

kým, temně zbarveným sopránem přímo předurčena pro velké postavy světové opery.

Než přišlo v roce 1994 vítězství v mezinárodní pěvecké soutěži ve Vídni a krátce na to první angažmá ve Státní opeře Praha, muselo se jistě stát mnoho věcí, které měnily dívku školou povinnou v hvězdu operního jeviště.

„*Narodila jsem se v Rumunsku v učitelské rodině. Matka vystudovala kromě filologie i herectví, pracovala ale jako pedagog. V místě mého rodiště jsem od šesti let studovala hru na hudební nástroje, ve studiu klavíru a zpěvu jsem po-*

státní opera praha

2008-2009

kračovala i v Bukurešti na Vysoké hudební škole Georga Enescu. Ráda se do své rodné vlasti vracím, ráda vzpomínám na ty své první umělecké krůčky. Ostatně, v rumunských horách jsem poznala svého budoucího českého manžela.“

Oním magnetem, kterým jsme získali tuto mimořádnou pěveckou osobnost, byla tedy láska. Jistě krásný námet třeba na operní či

operetní libreto. „*Čechy považuji za svůj druhý domov. Získala jsem zde svého životního partnera a v Praze mi umožnili doplnit mé hudební vzdělání včetně studia hry na cembalo na HAMU. Právě tady, ve vaší a vlastně i méj zemi, jsem poznala skutečné vrcholné umělecké hodnoty, pronikla hlouběji do tajemství operního zpěvu, zde, v městě nad Vltavou, padlo poté mé rozhodnutí, že jsem si právě zpěv zvolila za svůj hlavní obor.*

Jiří Voskovec říkal, že domov má tam, kde si pověsí klobouk. Neumím si představit, jak je tomu u pěveckých hvězd, které cestují

světem od jedné operní scény ke druhé. Vnímají ještě, že někde mají ten svůj nejlépe hřející krb?

„Domnívám se, že je to věc zcela individuální. Cestování, angažmá v zahraničí jistě ovlivňuje lidskou psychiku. Umělecké prožitky, setkání s jinými etniky, dirigenti, hudebníky, pěveckými partnery, ale také s obecenstvem různých zemí zanechává ve vás velmi silné dojmy. Přesto však zůstávám svému skutečnému českému domovu, který ostatně zároveň po celém světě reprezentuji, věrná.

Je spíše výhodou, když má operní pěvkyně při svém specifickém životním stylu za partnera někoho z oblasti hudby? *„Nejsem schopná to posoudit. Můj manžel byl profesí inženýr a umění se věnoval se svým fotoaparátem pouze ve volném čase. Bohužel, před sedmi lety odejel pracovat do Číny, kde tragicky zahynul. Nevím tedy, jak by se náš vztah nadále vyvíjel, ale jistě by v něm nechyběla tolerance, partnerské pochopení, ono vědomí trvalé podpory a důvěry.“*

Asi atraktivní téma, ale raději přejdeme na téma nejkrásnější, k hudbě. Které autory preferujete, kteří jsou Vám nejmilejší? *„Hlasově nejbliže je mi asi italský verismus, ale ráda jsem zpívala a zpívám Mozarta, Janáčkovu Káťu Kabanovou i Jenůfu, dokonce jsem byla Dvořákovou Rusalkou. Nepohybují se jen ve světě operních árií, na koncertech ráda uplatňuji i písňový repertoár. Italští autoři jsou mi velice blízcí nejen hudbou a librety svých oper,*

ale také pro příjemnou zpěvnost italštiny a podmaňujícího bel canto. Cizí jazyky zvládám poměrně bez potíží, dobře se pohybuji ve francouzštině, angličtině, němčině i italštině.

Dáváte tedy přednost italské pěvecké škole? Ve kterých operních domech pak nejraději vystupujete?

„Upřednostňuji italskou školu pro její měkkost a maximální využití všech pěveckých nuancí včetně emotivní dramatičnosti. Všechny operní a koncertní domy, kam mě pozvou vystupovat, jsou pro mne přitažlivé, ale jednou z nejdůležitějších událostí byla Tosca ve Frankfurtu

nad Mohanem, ve Florencii, ve Státní opeře v Mnichově, kde ji dirigoval slavný Zubin Mehta. Samozřejmě nemohu vynechat ani mou druhou oblíbenou postavu, Aidu, na významných jevištích, jakými je Vídeňská státní opera, Státní opera v Berlíně, Lipsku, Tel Avivu. S Aidou jsem slavila úspěchy též v USA, koncertní síni Vídeňského Musikvereinu, v londýnské Albert Hall, v Japonsku, ve Státní opeře v Hamburku, pařížské Bastille nebo Římské opeře...“

Cenu Thálie nedostala paní Andaluise za svou vůbec nejoblíbenější Tosku, ale za půvabnou a něžnou roli Minnie, se kterou vystoupila na scéně Národního divadla v Praze. *„Minnie z Pucciniho operního westernu Děvče ze Západu, kterou autor zkomponoval pro nejslavnější českou pěvkyni Emu Destinovou, je mou nejoblíbenější rolí poslední doby. Proto si cenu Thálie, kterou jsem dostala právě za ni, nesmírně vážím. Vážím si jinak každého úspěchu bez rozdílu, domnívám se, že je to důkaz pochopení, důkaz toho, že došlo k onomu vzájemnému obohacení jak diváka, tak i interpreta.“*

Jiří VLASTNÍK